

AL SERVEI DE LA

Per la independència de Catalunya

Per la confederació dels països catalans:

València, Catalunya i Balears

Per la integració a Europa

JUNY
1961

La Resistència Catalana no pertany a cap partit polític. Es el conjunt de voluntats que, a l'interior de les terres catalanes, lluita per tots els mitjans contra la dominació estrangera.

EL CATOLICISME DE L'ESTAT ESPANYOL

Després de visitar la Península el Cardenal Mercier, arquebisbe de Malinas, heroi de la llibertat belga en la Primera Gran Guerra, li preguntaren: -Què us ha semblat la catòlica Espanya? -Catòlica? ... potser sí però no cristiana.

Aleshores encara no patiem de franquisme, però això no és més que una malaltia que aviat passarà. Des dels anomenats Reis Catòlics l'Espanya dominada per Castella té un sentit "sui generis" de la religió, incomprendible per a molta gent. Algú podria suposar que és una religió més papista que el Papa, però no és ben bé això. No és catòlica apostòlica romana, sino catòlica autocràtica castellana. Caldria preguntar: es pot ser catòlic sense ser cristià? Sense seguir els preceptes de Crist? Ningú no ho creuria possible, però per l'Espanya castellana ho és.

Dos cents anys abans dels Reis Catòlics, un castellà il·lustre, Sant Domingo de Guzmán, havia assenyalat les aspiracions de l'esperit de Castella, quin rei, Alfons VIII, es donava el títol de "Emperador" tot i que el seu reialme no arribava ni a la tercera part del que és avui l'Estat espanyol. En canvi els dominis de la Corona catalana, ultra l'Aragó i Catalunya, s'estenien per tot el sud de França. Això no podia ser. Calia establir el que avui en diuen "unidad de destino", que en llenguatge castellà vol dir: Hem d'anar junts, si us plau per força, jo damunt i tu dessota. Castella no podia enfrontar Catalunya perquè portava les de perdre. Calia cercar un altre camí i amb l'escusa de l'heretgia albigea, Guzmán aconseguí de Roma autorització per organitzar una croada. Als francesos del nord els vingué com l'anell al dit el poder envair el Llenguadoc i Provença amb la força que aleshores comportava l'apoi espiritual. Els albigeos eren nombrosos, però la gran majoria d'aquelles poblacions eren catòliques. Malgrat tot, la major part dels habitants de Carcassona, Béziers i altres ciutats fóren assassinats sense compassió i sense distingir religió, edat, ni sexe. En el fons de la qüestió no es tractava d'un problema religiós, sino d'afeblir Catalunya.

Els manaments de Déu i de l'Església són adaptats a les conveniències de Castella i dels seus governants, i si no hi ha manera d'acomodar-los, són tergiversats o silenciats. Es indiferent que el "Mandamés" de torn s'anomeni Isabel I Felip II o Franco; la tècnica és sempre la mateixa. Repasseu la Història, no la història fabricada per l'Estat espanyol, i veureu que la "catòlica" Espanya és el país que més conflictes ha tingut amb la Santa Seu. Ni al Papat, ni els Prínceps de l'Església han sabut interpretar els articles de fè tan encertadament i com l'esperit catòlic-castellà. Castella defensa la religió àdhuc contra l'Església i contra els preceptes divins.

Esclavitzar, torturar, robar i assassinar són delictes blasmatats pel cristianisme i per totes les religions, excepte per la catòlica-castellana, si cometent-los en pot sortir algun profit per a Castella. Aleshores dessota la capa de la religió es cometen tota mena de crims i en els actes més anticristians s'hi complica, sacrílegament, el nom s'Aquell que és el sùmmum de l'amor i de la justícia.

Castella és insaciable i com que els seus recursos no li han estat mai suficients, ni s'ha escarrassat per augmentar-los, ha cercat sempre la manera d'arabassar els d'altri i per a justificar-se o per evitar oposicions ha invocat la

Fete boletín ha sido enviado sin el consentimiento del destinatario. La responsabilidad del envío corresponde exclusivamente a las Delegaciones de la Resistencia Catalana en el extranjero.

defensa de la religió. La Inquisició castellana que els Reis Catòlics imposaren a l'Aragó, a Catalunya, a València i a Mallorca mai no perseguí pobres, doncs el seu objectiu era portar a Castella els bens confiscats a gent benestant. La religió només servia de pretext i des d'aleshores ha estat sempre igual, canviant el sistema o les fórmules segons les circumstàncies. Tots sabem de quina manera tan opressiva s'ha utilitzat el famós slogan "Por Dios y por la Patria".

Carles I fou un defensor del catolicisme. Això, però, no el privà en moments de discrepància amb la Santa Seu, de disposar l'empresonament del Sant Pare per les tropes que tenia a Itàlia. Tot seguit, a totes les esglésies de Castella es féren solemnes pregàries per l'alliberament del Papa. És clar que ordenar la llibertat del presoner hauria estat lo més senzill, però aleshores on hauria quedat el catolicisme castellà?

Sempre que en el seu desmesurat afany de domini i opressió l'Espanya d'esperit castellà troba un entrebanc, tot seguit es involucra amb la religió i combatut a sang i foc en nom de Déu. Els països colonitzadors no han perseguït els idiomes, ni les cultures, ni les costums de llurs colònies, ni han assassinat en massa llurs poblacions. Altrament, la India, Malàsia, Indonèsia, l'Àfrica, etc., serien avui poblades per blancs, com succeeix a Hispanoamèrica. Per apoderar-se de les riqueses dels indígenes americans, la catòlica Castella invocà la necessitat de convertir-los a la bona religió i per a millor redimir-los exterminà sense compassió nacions senceres. I no es pot dir pas que fossin salvatges, doncs encara avui són admirats els magnífics monuments de les cultures maia, inca i azteca. Aleshores les terres americanes restaren sense conreu i no les podien pas conrear els "hidalgos" castellans, (fixeu-vos que quan surten de la seva terra tots són "hidalgos") perquè un "hidalgo" no pot treballar. Pot fer d'amo a casa d'altri, de "cabo de vara", de "llistero", de pinxo, d'inspector o de qualsevol altra cosa que li permeti explotar els altres i viure amb l'esquena dreta. Per això anaren a l'Àfrica a esclavitzar negres per a matar-los treballant. Aviat, però es cansaren de tanta feina i autoritzaren a vaixells d'altres països per a que els hi portessin els negres lligats i tot. Així, l'"hidalgo" no tenia de fer més que comprar els negres, explotar-los i abusar de les negretes. Això sí, l'obra religiosa de la catòlica Castella a l'Amèrica fou admirable. Sobretot als negres dels ensenyava que tots som germans i que hem d'estimar-nos els uns als altres (així no es revoltaven). A fuetades fins a deixar-los mig morts o morts del tot, els volien fer comprendre coses que els negres no podien entendre i és perquè els explicaven el catecisme catòlico-romà mentre els "hidalgos" practicaven el catòlico-castellà.

Els descendents dels "hidalgos" ja no en foren. Eren criollos i, per tant d'una categoria humana molt inferior, segons l'ètica catòlico-castellana. Els "hidalgos" nouvinguts i els governants i funcionaris que Castella els trametia, els tractaven a baqueta i els oprimiren i vexaren fins que vingué la revolta. Mai en lloc no s'ha manifestat tant d'odi com en les lluites aferrissades de l'emancipació americana. L'Espanya castellana no ha sabut mai resoldre cap problema de llibertat individual ni col·lectiva. El puntal més fort de la revolució hispanoamericana fou el clergat, tant secular com regular, que coneixia els sofriments del poble i sentia l'autèntic esperit cristià.

La història de la colonització americana es repeteix avui en els països que Espanya considera com a colònies: Bascònia, els països de llengüa catalana i Galícia, les darreres colònies d'un Estat que s'ensorra. A l'Amèrica molts criollos volien ser espanyols; els havien fet creure que era la única manera d'anar bé. Castella els utilitzava, els espremia, però en el fons els menyspreava perquè els tenia per inferiors considerant-los traïdors a llurs propis interessos. Aquí també hi ha catalans que volen ser espanyols, però ja poden fer el que vulguin, puix la única cosa que aconseguirien són somriures de conill, copets a l'esquena, algun os per a rosegar, mentre íntimament els dedicaran parauletes tan boniques com: "hijo de...tal", "catalán de m..." i "perro catalán."

El veritable catòlic ha de sentir-se esclaiat de veure el mal i el desprestigi que per la religió i per l'Església signifiquen els actes i les atrocitats comesses per l'esperit castellà en el curs de la història i en els temps en què vivim.

Castella ens vol esclaus. Altrament, seguint els procediments de sempre som acusats de rojo-separatistes. La primera part d'aquesta paraula és l'estigma de anti-religió per a poder perseguir invocant Déu i dissimular la segona part, que és la que els pica. I davant la perspectiva de perdre inexorablement les darreres colònies, res no els atura per insultar, calumniar i perseguir a autèntics defensors de la veritat i de la religió com Mons. Mujica, ex-bisbe de Vitòria, el Dr. Unaindia i altres onze canonges bascs, tots exiliats, els 352 sacerdots també bascs signants del manifest de protesta a llurs bisbes i molts clergues catalans que no anomenem per a no comprometre'ls, entre ells, mossèn Antoni Batlle, i el nostre venerable Cardenal Arquebisbe de Tarragona Vidal i Barraquer, Prímat de Catalunya, mort a l'exili per "estimar la justícia i avorrir la iniquitat".

Almogàver

HISTORIA D'UN LLIBRE D'HISTORIA

Trobat-se exiliat a Suïssa el canonge barceloní Dr. Carles Cardó escrigué un llibre: "HISTORIA ESPIRITUAL DE LES ESPANYES". Com a bon catòlic, Cardó sotmeté el llibre a la censura eclesiàstica i el censor del bisbat de Friburg dictaminà: "Res no es pot oposar a la publicació del llibre del senyor canonge C. Cardó ans bé considerem que la seva lectura es altament recomanable". El llibre està dedicat "a la santa memòria del Cardenal Vidal i Barraquer mort a l'exili el 1943, per estimar la justícia i avorrir la iniquitat". Fou traduït al francès, adquirí els drets de publicació l'editora "Aux Portes de France", de París, i sortí a la llum pública amb una franja exterior que diu: "Franco oferí una fortuna per a suprimir aquest llibre". Això és cert, però com que l'editora catòlica esmentada, decidida a publicar l'obra, no acceptà protestes de cap mena, foren provocades intrigues per tal d'impedir-ne la publicació. Intrigues de les quals en parla el Sr traductor, René Bonnafous, en full a part, col·locat dintre el llibre, tot i preguntant disculpes per les errades que li poden haver passat per alt, degut a la pressa amb què s'hagué de fer sortir l'edició davant el perill que corria. Veient que malgrat tot, la publicació s'havia realitzat, ambaixadors i consols espanyols a l'exterior es dedicaren a la caça de tots els exemplars possibles per a fer-los desaparèixer, i avui és pràcticament impossible aconseguir-ne cap.

Tothom podria suposar que en el llibre del canonge hi han coses molt grosses. No conté res més que la veritat, però resulta que pel "catòlic" Estat espanyol, dir la veritat és un delictu monstruós i per lo tant cal destruir-la sense deixar-ne ni rastre.

"HISTORIA ESPIRITUAL DE LES ESPANYES" estudia a fons els problemes religiosos, socials i polítics de l'Estat espanyol, posant a primer terme el problema ènic perquè es el fonamental. Nosaltres no som espanyols ni en podem ser mai, per que ningú no pot anar contra natura. Som una altra raça, parlem un idioma distint tenim una història i una cultura pròpies i les nostres costums, mentalitat, sentit de l'art i concepció de la justícia són diferents de les seves. I no és necessari ser gaire intel·ligent per a comprendre que la única solució del problema és que ens governin gent que siguin com nosaltres.

El canonge Cardó destrueix molts dels mites de la història d'Espanya fabrícada a Castella, descobreix els entretelons de la història contemporània i demostra documentalment com la revolta militar del 1936 fou preparada des de 4 anys abans, poc després d'aprovat l'esquifit Estatut de Catalunya a les Corts de la República. Com sempre l'esperit de Castella invocà la defensa de la religió i la necessitat de lluitar contra el comunisme, però el veritable objectiu era suprimir les minces llibertats concedides a Catalunya i les que demanaven Euzkadi i Galícia. Ja ho havia deixat entendre l'energúmen Calvo Sotelo en un discurs pre-electoral el Febrer del 1936, durant el qual cridà: "Prefiero una España roja a una España rota". Ja ho veieu, ell, tan "catòlic", preferia que el país caigués en poder dels pitjors enemics de la religió abans de que Castella hagués de deixar d'explotar-nos i oprimir-nos. Calvo Sotelo, però, pagà cara la seva indiscreció, ja que els seus mateixos còmplices acordaren que la seva mort seria la campanada que assenyalaria el moment de la rebelió. El desmesurat afany de domini de l'esperit de Castella no vacil·la en sacrificar fins els seus millors servidors. Es una magnífica advertència pels catalans que volen ser espanyolistes.

Cada vegada que l'Espanya castellana ens ha volgut avassallar, ha necessitat l'ajut estranger i l'únic que aleshores podien esperar era el nazi-feixista. Passaren un any en gestions prèvies i el 31 de març del 1934 el general Barrera, Rafael Olozabal, Lizarza i Antonio Goicoechea entrevistaren a Roma a Mussolini i a Italo Balbo. Calvo Sotelo també era de la colla, però s'emmalaltí a París d'on no pogué moure's. Poc després començaren els viatges de grups de "señoritos" a Itàlia per ser entrenats en les modernes tàctiques militars. A l'hivern del 1935 els personatges esmentats i el general Sanjurjo foren a Berlín, on en presència de Ciano, gendre de Mussolini, i de l'ambaixador italià, fou concretada l'aportació nazifeixista. Per si les proves aportades pel canonge Cardó no fossin suficients, quan l'any 1945 els aliats entraren a Roma i Berlín es trobaren amb una copiosa documentació sobre les esmentades converses i acords d'abans del 1936. Documentació que publicà la premsa internacional.

El Dr Cardó ja és mort i ningú no el podrà molestar per haver publicat moltes veritats. Molt a desgrat nostre l'espai no ens permet seguir comentant el seu llibre, la importància del qual és ben palesa per la persecució de què ha estat objecte.

+ + +

DES D'UNA MICA més d'un any, l'ex-president de l'Argentina, Juan Domingo Perón, viu prop de Madrid, a Torremolinos, on ha comprat una magnífica finca. Al ser enderrocat el seu règim, l'any 1955, fugí al Paraguai d'on aviat se'n nagué d'anar. Estigué un temps a Venècia sota la protecció del dictador Pérez Giménez i quan aquest caigué, Perón es salvà per minuts de ser esbocinat pels revolucionaris triomfants que el cercaren per tot arreu. Amb penes i treballs arribà a Santo

Lomongo, on fou acullit per un altre dictador, el Trujillo. Sembla que les ccses han començat anar malament per aquest, i Peron ha cercat un altre refugi però de gust a que a l'Amèrica no el vol ningú, Franco sempre tan generós (?) li ha obert els braços (o les butxaques). Peron s'ha adonat de què també aquí no tardarà gaire a girar-se la truita, i tenint por de rèbre està ja cercant un altre lloc. Els dies 8 i 9 de Març darrer estigué a Barcelona camí de Suïssa, on hi té una fabulosa fortuna amuntegada a l'esquena dels argentins, però allà només li deixen estar durant estades d'un mes com a màxia i com a turista, de manera que ja el tornem a tenir a Torremolinos.

En els darrens temps del seu govern a l'Argentina, Peron desfermà una aferrissada persecució contra els catòlics i contra l'Església: violents discursos injuriosos, empresonaments, tortures, incendis, saqueigs i destrucció de temples, expulsió de jerarquies, etc... i l'Església catòlica romana l'excomunicà públicament, mesura que no s'havia adoptat de feia molts anys. Els catòlics varen haver d'allunyar-se d'ell, combatre'l i foragitar-lo. Pel que es veu, tot això són petiteses que no preocupen gaire a la "catòlica" Espanya. L'home acusat de tota mena de disbarres, àdhuc de corruptor de menors, ha estat visitat pel bisbe de Madrid-Alcalà. Trencant les més elementals normes de l'hospitalitat, Peron des d'aquí dirigeix els seus adeptes de l'Argentina, als quals ha donat ordre d'aliarse amb els comunistes. Diaris i revistes de diversos països comenten estranyats aquesta actitud de l'Estat espanyol. A nosaltres no ens estranya gens. Aquesta gent no defensen la religió, sino que la desprestigien i la malmeten.

QUAN EL GENERAL Muñoz Grandes estigué a París en viatge oficial, malgrat que molts el consideren el successor de Franco, no fou rebut més que pel ministre de la Guerra, Messmer. Amb grans titulars la premsa francesa recordà que havia estat el comandant de la "División Azul" que va combatre al costat dels nazis, i que Hitler l'havia condecorat amb la Creu de Ferro, i àdhuc un diari publicà una foto d'aquella cerimònia. Pel que es veu, tant el President De Gaulle com el poble francès, ténen bona memòria.

I tan bona! Per invitació del President De Gaulle, tramesa per mitjà del Ministeri dels Antics Combatents, i per a retre homenatge a la memòria dels 15.000 Voluntaris Catalans, que en la Primera Gran Guerra lluitaren al costat de França per la llibertat d'Europa, una Delegació del Consell Directiu del Casal de Catalunya de París, assistí el dia 11 de Novembre, desde les tribunes oficials a les cerimònies commemoratives de l'Armistici de l'any 1918. Entre els delegats catalans hi havia un representant de la RESISTENCIA CATALANA.

A ROTTERDAM (Holanda)s'ha publicat un llibre sobre el cas del transatlàntic SANTA MARIA. Escrit a base de tètimonis dels passatgers, especialment dels holandesos, porta una colla de fotos del francès Delamare, que es llençà amb paracaigudes sobre el vaixell en alta mar. Exalta la figura caballeresca i arida del capità Galvao, l'acció del qual ha estat una sorollosa campanada que ha resonat mundialment, posant més que mai les oprobioses dictadures peninsulars. Destaca també la protecció que li brindaren les primeres potències occidentals, especialment els EE UU, les unitats navals dels quals obligaren allunyar-se a tres vaixells de guerra portuguesos i al "Canarias", tramès per en Franco per ajudar al seu "compadre" Salazar. Resulta evident que si no hagués estat per aquella protecció, hi hauria hagut un segnant daltabaix.

En aquells dies el "Times" de Londres, digué: "... els mateixos motius que es poden invocar contra Galvao per haver-se apoderat del SANTA MARIA contra la voluntat dels seus propietaris, també són vàlides contra Salazar per apoderar-se de Portugal contra la voluntat del poble."

La Carta de Galvao a Salazar, publicada per tota la premsa del món lliure, a nosaltres no ens diu res de nou perquè ja coneixem els procediments de les dictadures, però ha produït pregona connotació arreu, perquè molta gent no creïa que es pogués cometre tantes barbaritats sota aquestes dictadures que es diuen catòliques i paternalistes.

ELS DIARIS d'aquí diuen que Espanya no renovarà el permís per les bases ianquis. Lo cert, però, segons la premsa forana, és que ells pensen abandonar-les per caduques i que es refredarien les relacions perquè països lliures recriminen als EE UU el suport prestat al franquisme. Asseguren que Kennedy es partidari de la monarquia com etapa de transició. Pel maig darrer la Secretaria d'Estat ha publicat documents, entre els quals hi ha l'amenaça de Franco a l'ambaixador Carlton Hayes de guerrear al costat d'Hitler si els aliats desembarcaven al Marroc i Oran. Tres dies després els anglo-ianquis hi desembarcaren, i l'aparell bel·lic era tan gros que Franco cuità dos dies després a acceptar les raons que abans Roosevelt li havia donat. Deixat el càrrec d'ambaixador, Mr Hayes, que era professor a Harvard, retornà a la seva càtedra i l'any 1948 publicà un llibre sobre la Península del qual remarquem la frase: "Com França i Anglaterra, Catalunya te el dret de governar-se per ella mateixa".